

Sehnání

Ustrojení

Zpovědi

p. I. Z. Vydavatel, zodpovědný redaktor do odvolání,
korektor, J. Štěpánek. Tiskem J. Štěpánek. Honorář se
nevyplácí, ani nepřijímá. Reprod. práva vyhrazena.

Ú v o d e m .

Tímto číslem dokončujeme II. ročník našeho oblíbeného časopisu PIZ. Děkujeme všem, kdož se přičinili o jeho rozmach, ať již četbou, příspěvkem, nebo nějakou neprozřetelnou příhodou, která zde mohla být zveřejněna, aby pobavila, či otrávilaa příští generace astronomů amatérů.

Děkujeme všem čtenářům, že tak dobře pochopili účel PIZ, a že - až na nepatrné výjimky dvou či tří násilníků - uchovali zodpovědného redaktora bez většího lynchování v jeho funkci samozvance i pro příští ročník.

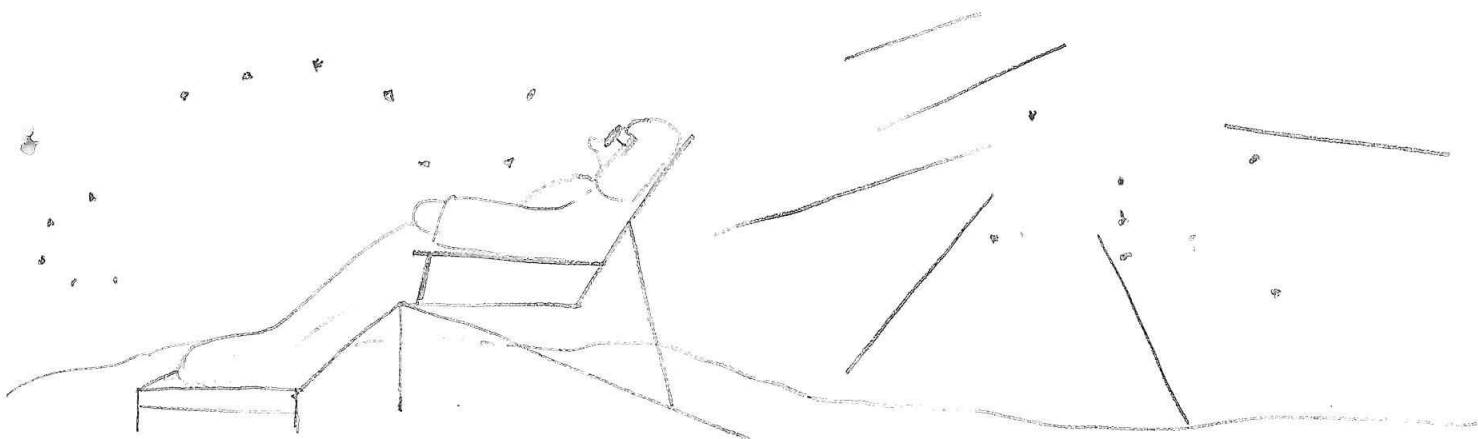
Na anonymní útoky určitých individuí, štítících se přímého činu, odpovídati nebudeme, a prohlašujeme, že veškerá noční přepadení se nás netýkají, byť byla vedena šílenou brutalitou neznámého zločince. Též prohlašujeme, že veškerá jednání o vyloučení redaktorů a přispívatelů PIZ z pozorovatelských řad jsou bezpředmětná, neboť ad 1/ redakce PIZ je jediná, kdož pozorování ^{ne} provádí, ad 2/ po odhlasování sankcí finančních i hospodářských sáhneme ihned k represálím, neboť redaktoři PIZ jsou většinou dlužníky s nedobytnými pohledávkami, a ad 3/ prohlašujeme, že jakýkoliv teror bude ihned v PIZ přibit na prahýř.

Doufáme, že obec amatérská bude i nadále plně uspokojena naším vládně-oposičním programem, a trváme v dokonalé úctě
redakce.

- o - o - o -

Došlo nás několik výtek, že v našem časopise používáme příliš vulgárního slova blbý: Kreslení planet je blbý, I je blbý, PIZ je blbý - či vlastně to poslední snad ne??? - Děkujeme za poučení, a slibujeme, že se tomuto slovu, třeba

ryze českému, a plně vystihujícímu vlastnost či ráz osoby i věci, s největším sebezapřením vyhneme. re.

Kvíčala: To sem blázen, co je to dnes za frekvenci. Už tu sedím skoro dvě hodiny, a vono nic nelítá.

Veliká soutěž o ceny ! ! ! ! !

Vypisujeme velikou soutěž o ceny pro všechny účastníky výletu do Ondřejova ze dne 6. října 1935, kteří vyhoví následujícím podmínkám:

přísahou, či svědectvím věrohodných účastníků potvrdí, že se na výletě nejen neotravovali, ale naopak velmi bavili.

popíší věrně a podle pravdy veškeré přístroje, dalekohledy, domečky, kupole, atd., které při exkursi si prohlédli, přihlásí se okamžitě k novému ~~pro~~ výletu, který bude na Ondřejov podniknut.

Mezi soutěžící bude rozlosováno mnoho výher, v celkové ceně asi 1000 Kč. Příspěvatelé PIZ jsou z losování vyloučeni.

Nezanedbejte tuto jedinečnou příležitost, kterou vám nabízí náš oblíbený časopis!!!

Serie členů výboru ČAS
v karikatuře.

I.

Pokladník naší ČAS
větévkou mává míru,
u víry, že v těžkých financích
přece jen zalepí díru.

Šek

Počínáme uveřejňovati serii karikatur výboru ČAS, a jiných
záslužných členů. Doufáme, že tato naše snaha se setká
s plným porozuměním celé čtenářské obce. re.

Bude velikej roooj!!!

Povídá sv. Petr : Jářku, přidaj tam eště trochu vody,
a krapet mraků, ať sem z tej hvězdárny
porád nečuměj.

J. Štěpánek :

O vědecké práci mladých.

Vědecká práce je charakterisována tím, že se zabývá jevy všedními. To uznali již nejlepší naši filosofové. A dále charakterisuje vědeckou práci, že se zabývá věcmi nepatrnými. Co je nepatrné, to obyčejně uniká pozornosti, a takovéto jevy sledovati, je vědeckou prací. Tak třeba není žádnou vědeckou prací sledovati blbost vlasatého I a podobných individuí, neboť takovéto jevy praští přímo člověka přes nos, ale sledovati pilně a pečlivě práci výboru ČAS - to je vědecká práce. A právě protože činnost výboru, vesměs nepatrnou a všední, sledovali hlavně mladí členové ČAS, věčně hloubaví a rej paví, není možno říci, že by mladí nekonali vědeckou práci. Snad mi bude namítnuto, že jsem příliš mladým, než abych tomu rozuměl, a že mohu být rád, že tomu nerozumím. Ona je to konečně pravda. Kdybych činnosti výboru rozuměl, slezly by mi asi hrůzou děsnou vlasy. Ale konečně co na tom, vždyť ona valná hromada beztak všechno odkývá, jak si budou vládcové přát. A trochou té opposice se program valné hromady vždy jen zpestří, aby nebyl tak hrůzně jednotvárný.

Snad jsem se poňěkud uhnul od nadepsaného tématu, proto se zas k němu narovnvám. Nikdo nepozná velikého, když nepočne s malým. A proto naši mladí počínají vždy s malým programem, nejdříve jeňou proměnnou za týden, potom přřdávají po 10 minutách sledování meteorů, zaňějaké dva tři roky toho nechají, a pak se pozná ten velký nedostatek pozorování, zpracování protokolů atd, atd.

Hlavním pomocníkem vědecké práce je indukce: velmi přesné shledávání případů, opravňujících ke generalisaci.

A tu zase je nutné přiznati, že naše mládež se podobnými věcmi zabývá. Tak velmi pracně jsme na příklad sledovali mapy, které byly loni přeloženy k Astronomu amatéru, a oprávněně můžeme generalisovati, že většina členů ČAS jsou ulejšváci ulejšvácký, neboť do dnes nepřišla ani jedna mapa pokreslená stopami meteorů. Za to nechyběly ovšem případy, kdy naše mapy byly nalezeny v určité místnosti, sloužíce zřejmě účelům veskrze nevědeckým.

Vědecká práce je vždy práce drobná. A i touto charakteristikou je plně vyznačena práce naší mládeže. Tak celý atlas Ambronnův je nyní na samých drobnoučkých lístečkách, drobným písmem popsaných, a většina členů jen drobounce na tomto atlasu pracovala: ~~Řak~~ A mluvíti o tom, že členové mladí to byli, kteří vždy v Říši hvězd drobnými zprávami zaplavovali ?

Myslím, že pro dnešek snesl jsem dosti důvodů, abych ukázal, že i mladí mohou pracovati vědecky. A doufám, že s tímto mým názorem se stotožní všichni ti škarohlídové, kteří dnešní pokročilé mládí až dosud neuznávají. Vědecká práce mladých vpřed.

- 0 - 0 - 0 -

- Prosimich mi řeknou, kde je Vrátník?

-Momentálně na Bulovce-

- ? ? ? ?

Von ~~se~~ tudle v nepřítomnosti Vlčka dělал strašný ftipy.

..?..?..?..?

Von se ptal, kdo mete ory, a proč je mete .

A kde sou pozorovatelé?

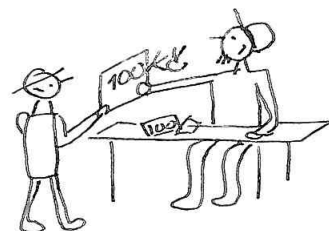
~~tak~~ V Bohnicích.

? ? ? ?

No voni ten ftip poslouchali.

Venoušek a Stázička na hvězdárně.

Moje milovaná Stázička již velmi dlouhou dobu mě trápila s Lidovou hvězdárnou: Že mi již dávno říkala, že by se chtěla podívat na Petřín, na Švehlovy sady, a hlavně na hvězdičky, a potom že je večer v parku tak hezky, a dokud je mladá, že chce taky něco užít. V neděli večer jsme se tedy vypravili. Stázička vedla na provázku svojí Belinku, a cupitah drábnými krůčkama vedle mě. V sobotu jsem se pro jistotu u pana Vilímka zásobil penězi, což mi dodalo velmi sebevědomého vystupování. U Nebozízku jsem se Stázičce nabídl menší zastávku, ale Stázička zřejmě mi neporozuměla, neboť mi okamžitě nastavila svoje rudé rtíky. Kostky byly vrženy, a tak místo chutné večere musel jsem Stázičce dát před všemi hosty hubičku. Za dalšího pochodu, kdy k nám dolétly zvuky řízného pochodu, a chraplavý hlas jakési starší paní, mluvící cosi o nemravnosti a zkaženosti nynějšího mládí, marně jsem se rozhlížel, o kom to vlastně je řeč. Z dalšího hovoru:

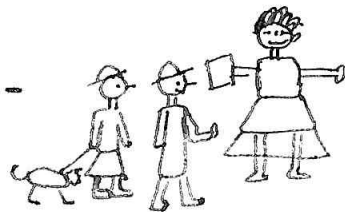

zásobil jsem se penězi

Estě se vohlížeješ po mě, dyby tě táta viděl, však by vzal řemen, a ty holky z tebe vypráskal, kluku mrňavá, jsem poznal, že šlo o mě, a moji Stázičku, která červená jako mák táhla nás mě pryč od vřeštící fúrie.

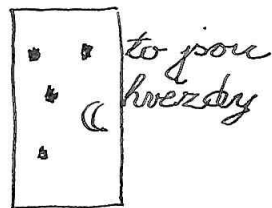
U Hladové zdi poučil jsem Stázičku, že zeď má jméno od toho, že se tam scházejí lidé, kteří mají hlad po hubičkách, kterážto moje slova byla ihned s díky kvitována. Při tom Belinka nedočkavě trhla za šňůrku, a chtějíc nás pobídnouti k většímu spěchu, zamotala se Stázičce kolem jejích útlých nožek, a vrhla mi Stázičku do náručí. Po této příhodě došli

jsme až ke hvězdárně. Tam jsem musel nejdřív koupit dva lístky. Ta paní v kase mi chtěla dát dva dětský, tak jsem si zapálil cigáro, aby věděla, s kým má čest. Zaplatil jsem čtyry koruny, a šli jsme do kopule. Tam se nás ujal nějaký pán, říkali mu Vlček, který nás provedl spletí chodeb, při čemž nám cosi povídal, čemuž se Stázička dala do pláče. Později jsem se dověděl, že to měl být vtip.

chtěla mi dát dětský

Potom jsme šli jakousi temnou chodbou, a vyšli jsme přímo v kopuli. První, a čím jsem se seznámil, byly schody, neboť jsem o ně pořádně zakopl. Stázička se hned ptala, co je to za nástroj, co stojí uprostřed kopule, a bylo jí řečeno, že to je dalekohled. Potom nějaký pán se chytil za provaz, já jsem se lekl, že se chce oběsit, ale hned se to vysvětlilo: on totiž otvíral štěrbinu. A taky jo. Hned se objevily našim zrakům jasné hvězdy, a Stázička se potom od dalekohledu nemohla odtrhnout. Já si zatím všiml Belinky, která si ze stojanu udělala patníček, tak jsem honem táhl

objevily se hvězdy

Stázičku pryč. Stázička mi vyčinila, že jí nic nepřeju, a že

jsem si ji nemusel namluvit, tak jsme

šli ještě do druhé kopule. Tam jsme

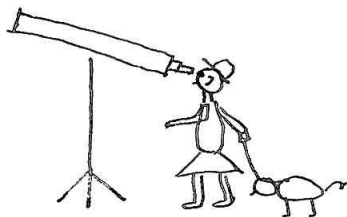
šli po točitých schodech, kde bylo pěkné nové zábradlí, ale už bylo rozbité.

V kopuli seděl nějaký kněz na vysokém

oltáři, a ostatní lezli za ním, a klaně-

li se mu. Podivil jsem se, že na hvězdárně se zařídila

náboženská sexta, ale průvodce mi vysvětlil, že se říká sekta,

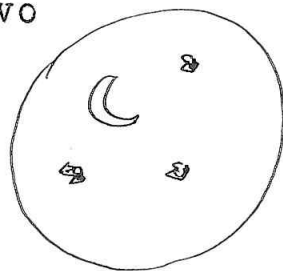

nemohla se odtrhnout

a ten kněz že není ~~kněz~~ kněz, ale odborník, který zde vysvětluje, co budeme pozorovat. Taky oltář nebyl oltář, ale jen vysoká stolice, s které se dívalo do dalekohledu. Lezli jsme tedy se Stázičkou taky nahoru, či vlastně musím říct drápali jsme se. Průvodce nám vysvětlil, že se nyní vybírá na kladku, a že se potom obecně

bude vytahovat nahoru po kladce. V dalekohledu jsme

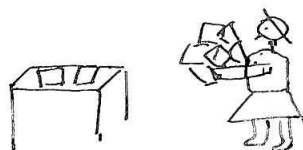
vybírá se na kladku

viděli měsíc, *videli jsme měsíc*

a potom ještě nějakou hvězdu, k čemuž průvodce podotknul, že je dvojhvězda, ale to jsme už neviděli.

Dole nám průvodce ukazoval jakési obrázky, a nabízel nám ke koupi pohlednice. Já jsem s díky, odmítl, ale Stázička si jich nabrala plnou náruč. Tak jsem je zaplatil, a hotovili jsme se odejít. V tom mě zdraví jakýsi člověk v brýlích, a podává mi ruku. Myslil jsem, že žebrá, tak jsem mu dal pětník, ale on mi vynadal sprostě, řka, že je redaktor PIZ, a že by chtěl na mně příspěvek.

Tak jsme se honem dohodli o honoráři, našež mně s poklonami vyprovodil až k lanové dráze.

nabrala si plnou náruč

Stázička se divila, jak se redaktori o mně perou, tak jsem jí řekl, že to nic není, já že jsem strašně známý, a že nyní budu psát taky do jedněch habešských novin, a do jedněch italských, aby Habešani čtli, jak onich píší Evropané, a Italové, co o nich soudí Habešani. Tak pane redaktore Vás prosím, abyste to na mně neprozrazoval, že to není pravda. Stoupnu u Stázičky v ceně.

S úctou

Venouš Huňáček,
referent a ilustrátor.

Vědecká exkurse do O n d ř e j o v a
a co z toho pošlo.

Ondřejov.. Jak lákavé to slovo pro astronomy - amatéry. Krajina vúkol porostlá lesy, vysoko tyčící se vrch Pecný, a nedaleká M a n d a , s nádherným parkem skrývajícím ve svém stromoví hvězdárnu Žalov. Ondřejov. Toto slovo dovede podnítiti každého laika, a proto tím více i laxního astronoma amatéra. Houfné přihlášky zamýšlené exkurse byly toho dokladem. Bohužel z technických důvodů musela být výprava dvakráte odložena, a teprve dne 6. října došlo k památnému našemu výletu. Po nádherném počasí minulých dnů zatáhla se obloha prudkou mlhou, která slibovala slušné počasí, i dobrý výsledek exkurse.

Sešli jsme se na nádraží. Cesta do Mnichovic, počátku naší tury, uplynula celkem bez příhod. Z Mnichovic vydali jsme se do Ondřejova. Vedoucí do Ondřejova Šek na každém rozcestí marně shledával turistické značky, pročež po jeho ujištění, že cestu dobře zná, vydali jsme se jakousi polní cestou, potom jsme vešli do lesa, a když po tříhodinné túře vyšli jsme z lesa, objevila se našim zrakům jakási osada, o níž se vedoucí zmínil, že to jsou Třemblaty. Oni to sice Třemblaty nebyly, ale byl to Myšlín. Nedůvěra k vedení valem vzrostla, když jsme shledali, že jsme si zašli asi tak 2 km, pročež po mírném nadávání a vzplanutí hněvu, šli jsme dál. Náš hněv k vůdci byl brzy ochlazen mírným deštíčkem, který během další túry přes skutečné Třemblaty, a přes vrch Pecný stále vzrůstal, takže jsme do Ondřejova došli již pořádně provlhlí. V Ondřejově jsme se utábořili v jakési hospodě, odkud ~~byl vyslán~~ byla vyslána deputace k panu

Bumbovi, takto mechaniku Ondřejovské hvězdárny. Pan Bumba ovšem nebyl doma. Později jsme se dověděli, že seděl právě v té hospodě co my, ale to nám to už nic nebylo platné. Šli jsme tedy s výpryvou na Mandu, která byla uzavřena na několik západů, a kde rovněž nikdo nebyl. Co teď. Kvíčala navrhoval, aby pachatelé exkurse dostali hobla, ale bohužel, či bohudík, podle toho jak se to vezme, pachatelé v počtu dvou osob Šeka a Vka měli většinu, takže Kvíčala byl přehlasován. V další etapě, kdy vedení přejal po větším ~~protestu~~ Kvíčala protestu Kvíčaly a sl. Dolejší kolega Vk, šli jsme dál. Dešť nejen že neustal, ale ještě se stupňoval, bylo-li to vůbec ještě možné. Cesta z Mandy byla velmi rychlá. Jeli jsme v pravém slova smyslu po hlavě i po ruku, až dolů k silnici. Šekovi v nejhorší době vypověděly službu boty, anžto se mu odtrhla podešev. Promočení, šli jsme cestou necestou, suchem nebo potoky, to již bylo fuk. Vk s oblibou se máchal v každé louži, omýváje si boty i kalhoty od množství bláta, Kvíčala zmocnil se promočené deky Šekovy, kterou jsme každou 1/4 hodiny přeždívali, až jsme ji celou překroutili. Po rozhodnutí, že deku věnujeme amatérské astronomii, přešli jsme kol jakési myslivny. Sl. Dolejší netrpělivě brumlala si cestou zatrpklá slova, jako: to zas mě jedou dostanete na Ondřejov, v čemž jsme ji plným právem přisvědčovali. Potok, který nám tekł přes cestu jsme klidně přešli, ani se nenamáhajíce vodu přeskakovat. Vždyť jsme už stejně víc mokří být nemohli. Hodiny plynuly, dešť pršel, my tekli, a cíl naší pouti pořád nikde. Senohřaby, zda přál si vás někdo toužebněji. Vrátník proměřoval svým tělem hloubky potoků, v kterých se koupal v šatstvu svém, ryče, že se trénuje na Habeš. Taky jsme uznali, že snad ani ti Italové v té Habeši víc mokří být nemohli, ale

utěšovali jsme se, že alespoň na nás nikdo nestřílí, aniž aeroplány bomby házejí, takže to ještě není tak zlé. Tento úsudek rozčílil sl. Dolejší, která se o vůdcích vyjádřila tónem víc než vulgárním, které zde ani reprodukovati nelze. Konečně, když vlak vyjížděl ze stanice Senohraby, tedy cíle našich útrap, došli jsme k nádraží. Jakýsi pes vida Vka a jeho družinu, rozehnal ~~se~~ se po nás svým chrupem, ale zaštěknutí Vrátníka, jakož i malebný pohled na něj uzavřel útočníku hubu v plném údivu.

Vlak následující jel za delší chvíli, během které ustal dešť dosud zuřící, a během které jsme se jakž takž zcivilisovali. Bohudíky garnitura vlaku, ač nevytopená, byla jak náleží prázdná, tak jsme se zařídili jako doma. Šek postavil se do dveří, a odpuzoval nové příchozí, což se mu dařilo tak, že to vyvolávalo salvy smíchu nudících se účastníků. Zkoušeli jsme, je-li Šekova odpudivost vskutku postačující, udržovati cestující obecenstvo mámo dosah našeho kupé, což se ~~na~~ nám úplně zdařilo. Šek si sedl tak, aby příchozí ho ihned neviděl. Vešla dáma, zavřela dveře, a teprve zhlédla Šeka. Než bys napočítak tři, byla venku ze dveří. Totéž se za okamžik opakovalo s nějakým pánem. Teprve až těsně u Prahy se v kupé usadila jakási paní s pánem, kteréžto naše společnost neejen nedovedla odpudit, ale naopak vedla k zapředení kárně výchovného hovoru o nerozumném mládí, které nebojí se deště ni vody, sbírajíc nemoci jako maliny.

Jak dalece se předpověď oné paní vyplnila, nemohu do dnes říct, ale jsem nucen konstatovat, že jsme zmokli tak, že z chleba v chlebnících zůstaly jen kůrky. Ostatek uplaval.

A když dnes někdo před účastníky řekne Ondřejov, určitě dostane přes hlavu, a každý si myslí, bůh ví proč.

A JEŠTĚ JEDNA ZE SERIE SLAVNÝCH VLČEK A SPOL.

Zodpovědný redaktor PIZu šel se dát pojistit na život. A voni se ho tam ptali, jak je starej otec, a jak matka, a jakýho stáří se dožili předkové, no a potom taky, jakýho prej jako je zaměstnání. No, a von, že je odpovědnej redaktor PIZu. A co prej to je zač.

Tak von jim tam dal jedno číslo.

A von se nedal pojistit.

Voni prej po přečtení chtěli moc velký prémie, ~~xxx~~ že prej to musejí brát podle rubriky: Pojištění pro cestu do Habeše.

A von se proto odvolal.

A dostal vyřízení, že musí platit ještě víc, protože prej jemu se to musí vyměřit podle rubriky: Vstup do sopečného kráteru za výbuchu.

A von se zase odvolal.

A voni ho vyhodili, že prej jeho vůbec pojistit nemůžou, protože ho sichr někdo zabije, zvlášť esli nevyhodí vlasaté I z redakce.

Všem těm, kdož překonali četbu tohoto vtipu bez otřesu mozku, a všech obtíží žakudečních, věnuje PIZ zvláštní sbírku soukromého tisku: "Kde a jak čerpati vtipy." Autor: Vlček.

A E x p r e s zas píše,
něco z bájně říše;
hvězdáři že se nalili,
teď jim kručí v břiše,
hvězdáři že se nalili,
až jim kručí v břiše.